



Universitätsbibliothek Paderborn

**Homili-||arvm Sive Sermo-||num doctissimi uiri loh. Eckij
ad-||uersum quoscunq[ue] nostri || temporis hæreticos,||
super Euangelia || de tempore || ... Tomvs ...**

... à Pascha usque || ad Aduentum,|| ...

Eck, Johannes

1534

VD16 E 292

Feria secunda pente. Eua[n]g. Sic deus dilexit mundu[m]. loh. 3. Homiliæ
duæ

urn:nbn:de:hbz:466:1-35259

fundamenta ecclesie, quomodo qualesq; eos inuenerit &
 reddiderit spiritus dei, diligenter contemplerur. sedebant enim omnes pariter in una domo conclusi propter
 metum Iudeorum, nihil aliud calleres, nisi q; matres eorū
 quæ pepererant ipsos, nouerant loqui: & tamen ea ipsa
 uernacula lingua non audebant, qua erāt timiditate, ma-
 nifeste **CHRISTVM** confiteri. Adueniens autem spiritus
 sanctus, pectora eorum impleuit, oraq; varijs linguis in-
 stituit, animos adeo confirmauit, ut iam alienis linguis
 eloqueretur **CHRISTVM**, qui de illo prius lingua sua lo-
 qui metuebant: gratia sua mentes eorum accendit, cuius
 uirtute illi contemptis supplicijs corporum, charitate dē
 uina superarunt omnem uiolentiam & iniuriam tyran-
 norum. Tam fortes & intrepidus illos effecit gratia spiri-
 tus sancti, ut inde uiuersam ecclesiam exedificarint, sibiq;
 emeruerint sedes duodecim, quibus iudicent una cum
CHRISTO. Nunc porro deprecemini **CHRISTVM**, ut **Matth. 19**
 iam hodie uobis gratiam communicet spiritus san-
 cti, in absolutionem peccatorum, ad illum
 nādum intellectum, quatenus hic gra-
 tiam, illic uitam cōsequamur
 æternam, Amen.

HOMILIAS DE FESTI HVIVS

*celeberrimi solēnitate, require par-
 te tertia de festiuitatibus.*

IOFERIA SECUNDA

PENTECOSTES, EVANGE

lium Iohannis III.

Q 7

Johā. 3.



IN illo tēpore dixit Iesus Nicodemo: Sic de⁹ dilexit mūdum, ut filium suū unigenitū daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat uitā æternam. Nō enim misit deus filium suum in mūdum, ut iudicet mūdū, sed ut saluetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, nō iudicatur, qui autē non credit, iam iudicatus est, quia nō credit in nomine unigeniti filij dei. Hoc est autem iudicium, quia lux uenit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quā lucem. erāt enim eorum mala opera. Omnis enim qui male agit, odit lucem: & non uenit ad lucem, ut non arguantur opera eius. Qui autem facit ueritatē, uenit ad lucem, ut manifestētur opera eius, quia in deo sunt facta.

HOMILIA PRIMA.

Venientem ad se Nicodemum nocte dominus no-
 ster in altissimis fidei catholicae mysterijs erudi-
 uit. docuit enim illum arcanum istud baptismi sa-
 cramentum, spiritualis uitae unitatem, ascensionem sua
 passionis & mortis suae meritum longe maximū. Et post
 haec omnia hodiernum hoc sequitur euangelium, quo ra-
 tionem edisserit Christus, cur in hunc mundum uenerit
 missus a patre: cuius immensam erga ge nus humanū cha-
 ritatem miris modis commendat, simulq; suam. nam pa-
 ter filium quem habebat unicum, misit in mundum, fili-
 us ultro obtulit in redemptionem, usq; adeo deus dilexit
 mundum. *Chrysostr.* Ne Nicodemus humanis ad
 festibus perturbaretur, & omnino inieritum putaret
 quem in crucem suffixum exaltari iam oportere audierat
 uide quomodo tollit dubitationem, dum ait se moriturū
 dilectione regente patris, & suapte uoluntate. Sed tu ipsa
 etiam uerba mihi attentius considera: Sic deus, inquit, di-
 lexit mundum. Admiranda haec etiam, testate Augustino,
 dilectio est, ut deus pater unigenitum suum daret pro uita
 creaturarū: pro redemptione seruorum. Proh pudeat nos,
 tam maximae dilectioni nō uicissim respondere. Aut cut
 corpori nostro, imo cadaveri parcimus: ut quid pecuniā
 non expendimus propter Christum, cum uideamus pro-
 prio filio suo nō pepercisse deum? (sic, notat quantitatem
 ibi. ideo dixit, Sic, usque adeo, aut tantopere)

Johan. 8

Chrysostr.

Augustin.

Hac itaque causa est, cur ecclesia, qua rectore gau-
 det spiritu sancto, euangelium hoc legi ordinārit in fe-
 rijs Pentecostes. cum enim festiuitas haec tota tribuatur
 spiritui sancto, qui amor & charitas dei est, unio quaedam
 patris & filij, ita ut illi & se uicissim & nos quoque diligāt
 per spiritum sanctum: ideo huc euangelium ritud facit,
 commendans nobis charitatem dei in genus humanum.
 Considera tu hic mihi, quis nos diligit. Ecce conditor
 noster deus, qui nos tantum nostra causa diligit, ipse
 nullius dilectionis indigens. Considera deinde, quan-
 ta sit haec dilectio. Ecce tanta, ut filium pro nobis pro-
 prium daret in redemptionem. Considera praeterea,

quis & quantus sit qui pro nobis datur: En filius ipse dei, qui & essentialiter ipse est deus, pro cinere cadaueroso & puluere terrulento impenditur. **O** stupendum sanctissimi me trinitatis consilium, ut cum superbus homo adfectaret similis esse deo, ut sciret bonum & malum. spe sua falsus, non modo non similis factus est deo, sed & à sua illa

Psalm. 48

magnifica gloria delapsus, comparatus est iumentis insipientibus & similis factus est illis. **V**t tamen homo ille pristinae restitueretur dignitati, Christus illum per lignum in quo peccauerat, rursus redemit, qui filius dei erat in sinu patris, propter hominem factus homo, gloriamque immortalitatis qua per peccatum delirurus erat, per gloriam suam resurrectionis homini restituit: quæ quia omnia inenarrabili quadam facta sunt sapientia dei, recte dicit Augustinus, se rotis aliquot diebus non satietum admirabili illa suavitate & dulcedine diuini consilii consideranda super generis humani redemptione. **Q**uo etiam pertinere uidetur illud Dauidicum, Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, & non porero ad eam.

Augustin.

Psalm. 139

Magnus iraque est qui nos dilexit primum, magnus qui & nobis & pro nobis datus est, neque minor dilectio, qua urgente id totum factum est. ait Augustinus: Audite auribus, accipite mentibus dilectissimi, loquentibus nobis, sed ipso docente, qui non recedit à nobis, dominus dicit, commendans charitatem patris in nobis, quam exhibuit ipse filius moriendo pro nobis. sua siquidem morte à nostra nos morte redemit, ipseque mortuus mortem interemit, suffigens eam in crucem. & sic qui mortales erant antea, fecit ut essent immortales. Tu itaque hic admira

Sapie

re profundissimam sapientiam dei. cum enim per inuidiam mors irrupisset in mundum, per inuidiam autem diaboli uicissim deus uoluit in mundum salutem & uitam uenire per dilectionem suam.

Post inestimabile diuini amoris argumentum, iam Christus fructum commemorat nobis ex sua aduentu prouenientem, ut omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat uitam æternam. In deum credit, quisquis altissima & summa ueritati super omnia, propter ipsam tantum adhæret, & in illam tendens per charitatem, etiam

incorporatur. Qui sane fructus est immensus, nobis inde
proueniens, q̄ deus filium suum misit in mundum, ut qui
antea morti deputati eramus æternæ, deinceps uitam ha-
beremus æternam. Atq; hinc discrimen exurgit ueteris
& noui testamenti, illud temporalia tãtum promittebat
& caduca, hoc æterna pollicetur & cœlestia *Ambrosi^o.*

¶ Quam uero tum proprie, tum breuiter, hic æterna
dei patris sapientia docet, quid damni uitemus per fidem,
puta ne pereamus, deinde tandem quãtum adsequamur,
scilicet uitam æternam. Nanque ante aduentum suum
iam perieramus omnes, qui nunc per fidem illius adferti
sumus ab interitu, sicut & Zacharias præuidit: In sangui-
ne testamenti tui eduxisti uinctos ex fouea, ubi aqua nõ
erat. Commodum autem & fructus, est ipsa uita æterna,
iuxta illud, Ego ueni ut uitam habeant, & abundantius
habeant. Et uenisse quidem se iam in omni misericordia,
ad hoc amplius probat, dicēs: Quia non misit deus filium
suũ in mundum, ut iudicet mũdum, sed ut mundus salue-
tur per illum. Atq; hæc quidem prioris sermonis ueluti
confirmatio est, q̄ deus ex dilectiõne miserit filium suum
in salutem hominum, non in iudicium, sicut & alibi testa-
tus est, inquit non uenisse se iudicare, sed saluare mun-
dum. *Zach. 10*
Causa igitur aduentus Christi ipsa est salus mundi,
quoniam nõ uenerat uocare iustos sed peccatores ad pen-
itentiam. Et hoc sibi uult etiam nomen Iesu, de quo an-
gelus dixit: Quoniã ipse saluum faciet populum suum a
peccatis eorum. Eoq; ipso ostendit se superiorem omni-
bus esse, qui cunctis retro seculis missi fuerant a deo, quo-
niam ñ serui tantum fuerant, hic autem ipse filius dei, &
qui solus poterat redimere seruos sui patris. *Johan. 16*

¶ Diceret autem: Quomodo ait Christus se non ue-
nisse, ut iudicet mundum, cum deinceps ipse dicat, patris
non iudicare quẽquam, sed omne iudicium esse cr̄atum ni-
lio, iuxta illud etiam uaticinium Isaia: Et præparabit ar-
in misericordia solium, & sedebit super eum in ueritate
in tabernaculo Dauid, iudicans & quærens iudicium, &
uelociter reddens quod iustum est? Respondeo & dico
uarium & multiplex esse iudicium, quod tamẽ nunc mit-
timus. Quia autem duplex est aduentus Christi, alter in *Johan. 5.*
Isaie. 16.

carne, alter in die nouissimo, in carne uenit, ut agnus misericissimus in omni misericordia, tantum abest ut in aliquo iudicio. Sed in die nouissimo ueniet instar leonis in omni iustitia. Illic uenit iudicandus a Pilato, hic adueniet totum iudicaturus orbem. Recte igitur Christus loquens de suo aduentu in redemptionem humanam, dicit se non iudicare quenquam. Atque in eius rei argumentum oblatam sibi a Iudæis adulteram noluit condemnare. Quo exemplo docere uoluit uenisse se ad saluandos, non condennandos peccatores.

Johan. 8

¶ Obiiceret rursus: Si salus mundi finis est, propter quem deus misit filium suum, quid quod ille plurimum spe sua excideret, quando damnantur multi? Imò nihil hoc obicit quo minus salus mundi causa sit missi filij dei. Deus enim uult omnes homines saluos fieri, unde & saluator mundi dicitur. At quod non omnes saluantur, culpa non est dei, sed eorum qui non credunt in Iesum, qui doctrinam illius non exprimunt operibus. Ergo quantum in medico est, sanare uenit aegrotum, ipse se interimat; qui præcepta medici seruare non uult. Quisquis ergo seruari non uult per Christum, ex seipso & suapte peruersitate condennatur, iuxta illud propheticum: Perditio tua ex te est Israel, tantummodo salus ex me.

1. Tim. 6

Augustin.

Os. 13

¶ Et quamuis in priori aduentu suo non iudicaret in Christum, bonos tamen discernit a malis, boni enim credentes in Christum non iudicantur, mali autem eo ipso quod nolunt credere, iam iudicati sunt, dum recusant credere in nomine unigeniti filij dei. Sed ne quis cum audiret eum uenire, ut iudicaret mundum impunitum peccatum arbitraretur, & pigrior fieret, hanc tollit opinionem, inquit: Iam iudicatus est. Audiant hæc neochristiani, & considerent se quoque in numero esse eorum, qui abutentes misericordia dei, renuunt agere penitentiam & satisfacere pro peccatis, quicquam boni operari, quando CHRISTVS satisfecerit in omnibus. Contra hic sentit ipse Christus, iam iudicatum esse perhibens, quisquis non credit. Ecce adhuc inferi sunt, adhuc ignis iste inextinguibilis ardet. Et quamuis dixerit dominus non uenisse se iudicare mundum, isti tamen iudicium illius non effugient, credentes

Chrysost.

tamen in Christum, hic non iudicatur.

¶ Sed audio contra hoc quod dicit hic dñs, credentes in iudicium non uenturos, obijcere aliquē istud Pauli: Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisq; prout gessit in corpore suo, siue bonum siue malū. Quod si itaq; mortui omnes uenturi sunt ad iudiciū, quid hic de credentibus dicit Christus? Responderetur, Geminum esse iudicium, alterum, quo singulis remuneratio & p̄mia bonorū decernunt: sic angeli quoq; & homines iudicabunt secundū merita sua uel demerita. Atq; hoc locutus est Paulus. Alterū est discussionis, quo singulorū bona & mala, uelut ad lancem ponderant: & sic neq; plane boni, nec penitus mali iudicabuntur. Vide partē primam. Et hinc sequitur uerba Christi sic esse intelligenda: Quicumq; credit in illum, non iudicabitur iudicio condemnationis. Colligere conantur ex hoc loco neochristiani fundamentum erroris sui, de sola fide sufficiente, sed frustra. Cum enim dicit dominus, eum qui credit in illum, non iudicari, beatus Augustinus ex more sacrarum literarum asserit discrimen esse inter hæc tria, credere deum, credere in deum, & credere deo. Nam credere in deum, ipsam simul charitatem includit, est enim credendo amare, credendo in eum ire, credendo ei adhærere, & eius membris incorporari. Iam uero & ipsi hic de fide loquuntur, quam Paulus per charitatem operari dicit. Corruit itaq; quicquid stipularum & fœni super arenosam terram isti confluxerant.

¶ Sed adhuc tamen quæres, quō dicit dñs, non credentem iam esse iudicatū? Aut qui fieri potest, ut nondū trāacto iudicio, qui tamen nō credit, iam iudicatus? Sane iudicatus est infidelis, nō q̄ lata iam super eum sit sententia, sed quoniam res ipsa iam dī iudicauit, sicut ad Adā dixit deus: In quacunq; die comederis de ligno scientiæ boni & mali, morte morieris. Cūq; manducasset ille, mortuū statim est in anima, corpe tamē q̄ plurimos adhuc supuixit annos, etiā si sic q̄q; q̄ ad sententiam latā iam erat de mortuus, habēs in se causam mortis. Ita plane hic q̄q; iudicari infidelē dicit dñs, qm̄ priuatus sit gratia dei, simulq; in se habeat adhærentē sibi causam damnationis æternæ.

Domintea
2. Aduen.

Aug. de
agnitione
verę vitę.

Sala. 5.

Augustin.

Sene. 2.

At nos iam deprecemur deum pro impetranda gratia spiritus sancti, ne condemnemur tandem, sed confirmati fide per dilectionem operante, post hanc uitam, illam ad quamquam æternam. Amen.

HOMILIA POSTERIOR FERIE
SECUNDE PENTECOSTES.

Cum iam dominus Nicodemo declarasset mysterium baptismi, passionem quoque suam & ascensionem per monstrasset, deinceps, quod in hodierno euangelio audiuimus, docuit se à patre suo in mundum hunc missum magna generis humani charitate, bonis quidem & pijs in salutem, malis autem & infidelibus in iudicium, cuius iam porro rationem reddit dominus, & ait: Hoc est iudicium: Venit lux in mundum, & homines dilexerunt magis lucem quam tenebras. lux inquam quæ eadem erat uita, nam & uita erat lux hominum. Et ipse se Christus testatur esse lucem esse mundi. Præuidit Isaias hoc in spiritu, dicens: Populus qui ambulabat in tenebris, uidit lucem magnam, & habitantibus in regione umbræ mortis, lux orta est eis. Orto itaque sole iustitiæ & lumine fidei, quicumque adhuc tenebras uel Mosaicæ legis uel idololatriæ maluerunt præferre euangelio, iam iudicati sunt, neque excusationem aliquam habent, si modo uerum est illud Christi, ut est sane uerissimum: Si non uenissem & locutus es suis sem, peccatum non haberent, nunc autem excusationem non habent de peccato suo. Sed audio te obijcere hic & dicere, quomodo fieri possit, ut homines magis dilexerint tenebras lumine. Sane, uerum lux geminam in se habet operationem, lucere, & omnia manifestare. illud amant omnes, hoc non perinde diligitur ab omnibus, nam & fures odio habent lucem, ne manifestetur furtum suum, & deformis lucem non amat, ne conspicua omnibus fiat deformitas sua. Quod pertinet illud Job, Fuerunt rebelles luminini, nescierunt uias eius, nec reuersi sunt per semitas eius. mane primo consurgit homicida, interficit egenum, subito irruente aurora, putat eam esse umbram mortis. Cur autem isti omnes amarunt tenebras magis quam lucem? quoniam

Johan. 1

Johan. 8

Isai. 9

Galac. 6

Johan. 15

Job. 24

opera eorum mala erant, & inde cæcitas & caligo, inde odium lucis. Et sicut laborans ex oculis non potest aspicere lucem, ita qui ægorant oculis animæ, nequeunt in tueri solem iustitiæ & ueritatis. Quamobrem & Paulus dixit: Nolite ambulare sicut gentes in uanitate sensus sui, tenebris obscuratū habentes intellectum, alienari à uia dei per ignorantiam, quæ est in illis, propter cæcitatē cordis ipsorum. Idcirco itaq; ut ait Chryostomus, plectunt quod tenebras dimittere, lucem obuiam suscipere noluerunt. Quo uerbo semel omnis aufertur infidelibus excusatio, dum ultro se eis offerentem lucem recipere noluerunt: sed sic uerum esse & impleri hic quoq; oportebat quod dixerat Christus: Qui mali quid facit, odit lumen: nec uenit ad illud, ne arguantur opera eius. Qui peccatum dilexerunt tenebras, odio habuerunt lucem, stupidi & uesani, non attendentes, quod etiam si tenebrarum obrati fuissent caligine, dummodo ipsi occurrissent Christo ueræ luci, quod multi fecerunt publicani, illuminati utiq; fuissent, ut Matthæus, Magdalena, Zachæus &c. Per seuerantes autem in malo & odio habentes lucē, isti sunt de quibus iam iam illud Christi uerbum adduximus, quia metuunt ne arguantur opera eorum. Sic oculus quoq; ad ueteri obseruat caliginem, diceēs: Non me uidebit oculus.

Ephē. 4.

Chrystost.

Beda.

Matth. 9.

Luc. 7.

Marc. 2.

Luc. 9. 15.

¶ Neq; multo aliter faciunt hæretici, qui cum male uiuant & doceant pessime, non ueniunt ad lucem, neq; dogmata sua peruersa iudicari sinunt, nec concilia ferunt, neq; gymnasiolorum etiam probatissimorum auctoritatem tolerant: quoniam doctrina eorum peruersa est, de qua ne coarguantur, odio habent lucem cane peius & angue, Quicumq; autem pie & catholice docent, neq; lucem odunt, neq; aliorum refugiunt iudicium. At heretici omne iudicium abhorrent, præter id quod à sui similibus profertur hæreticis, ratum habentes illud uulgare prouerbium: Noui Simonem & Simon me. Neq; illud nouum est, horrere malos lucem, iam olim id ira fuit etiam in primis peccatoribus. Nonne enim primi parentes nostri statim cum peccassent, etiam in ipso paradiso absconderunt se à uoce & conspectu domini à medio ligni paradisi. dicebat eū Adam, uocatus à dño ubi esset: Audiui uocem tuā, Gene. 3.

Job. 24.

R

& abscondi me, eo quod essem nudus. Sic in hodiernum quoque diem faciunt omnes filii Adam, nudi uirtutibus & gratia dei. nam & illi non ueniunt ad lucem, ne arguantur opera eorum. Quod si ne nunc quidem mihi credis, saltem operibus istorum fidem adhibe, & ex multis uel sola aspice confessionem. quam enim aegre, quam moleste uix eadem uel extorqueri sibi sinunt, ut confiteantur? si modo confitentur aliqui, quibus deum immortalem quam egregium, molle & delicatulum parauit Lutherus puluillum, quam rem fecit gratissimam, quam uero innumeros suae haeresi adiunxit, dum confessionem abrogauit. Nam cum plerique eorum peruersissimi sint, lucem habeant exosissimam, quam placuit eis opera eorum etiam pessima sic celari neque coargui, si in lucem prodirent. Tantum eis adrident tenebrae, & hic temporales, & illic displiciturae sunt uel inuitis aeternae. Aliter longe deus per prophetam nos

Isaie. 43. docet, imperans & dicens: Narra, si quid habes ut iustificeris. Quod facit illud Sapiētis: iustus (hoc est, iustificandus)

Proue. 18 prior est accusator sui. Verum quid hoc mirum, quando in hac re perinde sit ut in alijs? eorum enim est fugere, & quocumque modo etiam iudicis abhorreere sententiam, & in uniuersum omnes mali fugiunt lucem, ne redarguantur ex opere suo malo. sic namque & Paulus: Omnia, inquit,

Ephe. 5 quae arguuntur, a lumine manifestantur. Et notanter dicit dominus, Omnis qui male agit (actu) fugit lucem. non dicit, qui male egit. ut ut enim quis pessime egerit, & tamen redeat ad lucem, poenitentia ductus & confitens peccata sua, gratiam inueniet atque placebit deo, sicut ipse testatur dominus, dicens: Quod si impius conuersus fuerit ab impietate sua, non recordaturum se illius amplius.

2. ¶ Sequitur de bonis: Quicumque facit ueritatem, uenit ad lucem, ut manifesta fiant opera eius. hic est, qui facit opera bona a diuina ueritate & fieri iussa & edocta: ille etiam uenit ad lucem, nec meruit argui. facile enim patitur manifestari opera sua, non ut inde elatus superbiat, sed in hoc tantum, ut iuxta praecipuum domini, luceant opera sua bona coram hominibus, qui deinde uidentes illa, glorificent deum patrem qui in caelis est. Quoniam sic opera bona manifestari ad exemplum & adificationem pro

timorum, pium est & salutare, sic tamen, ut cum opus sit
 in publico, intentio maneat in occulto. Retulerit etiam **Gregor.**
 nonnunquam manifestari opera bona, ut sic offendicula
 & suspensiones cuitentur: ut hoc tam periculoso tempore
 quisquis metueret publice opera bona exercere, facile su-
 spicionē alijs de se præberet alie uisus erroris & sectæ neo-
 christianorum, unde simplices offendi possent. Et uti-
 le itaq; est, & in hoc casu necessarium, coram omnibus &
 publice fidem suam operibus testari: sicq; offensam aliorū **Actus. 22.**
 uitare, sicut **Paulus Hierosolymis** ex consilio discipulorū
 cum alijs quatuor uiris purificatus est. Vsq; adeo quisquis
 bene facit & ueritatē sectatur, nō abhorret lucem, ut ope-
 ra sua manifesta fiant. Manifestationis autem huius rati-
 onem iam porro reddit huiusmodi, quod opera illa sine
 in deo facta. Magnum hoc quid est charissimi, alicuius o-
 pera in deo esse facta. oportet enim ea bona esse, atq; ad-
 deo placere in tali homine. sed quomodo in deo fiant,
 forsitan quæres. sic nimirum, si in gratia fiant & charita-
 te, quia deus charitas est, si fiant secundum uoluntatē dei **1. Joh. 4.**
 & ex mandatis illius. Atq; unum hoc est quod homines
 facit deo pariter & hominibus gratos, opera bona facere
 in deo, hoc est, ipsa luce, ad quam opera sint manifestan-
 da: ad eam uero opera malorum & impiorum non ueni-
 unt, neq; hæreticorum: quibus, quia nihil nisi errores pla-
 cent & hæreses, ne minimum quidem commune est cum
 fidei catholicæ ueritate. Sed neq; peruersi Christiani pro-
 deunt in lucem uerbi diuini & sacre concionis, ubi cū pri-
 mum audiunt aliquid sibi dici aduersus uicia sua & scele-
 ratam uitam, atq; ueri splendore luminis commendari,
 resiliunt subito, neq; ferunt charitatis fulgorem in prædi-
 catione. Indurati quoq; peccatores uerent accedere lumen
 confessionis, ne arguantur opera illorum mala, sicut **Augustin.**
Augustinus hæc omnia refert ad confessionem peccatorum,
 & nos iam articulo quarto audituri sumus. Omnibus e-
 nim modis **Nicodemum** eo adducere uoluit, ut crederet
 in illum, Messiam ipsum esse uerum cognosceret, ac dein-
 ceptis agnito lumine fidei, fruderet operibus bonis.

4. **Deinde sic infert Augustinus: Lux uera quæ uenit** **Augustin.**
 R. ij

PENTECOSTES

261

Lumine fidei, ueritatem facit, operibus bonis peccatorum
suorum restinguens incendia, gemitibus, lachrymis, ieiu-
nijs, elemosynis, & id genus alijs. Deinceps Augustinus
ostendit pericula uitae huius, & discrimina tentationum *Augustin.*
exaggerat, quam graue sit in prosperis non efferri super-
bia, in aduersis non deprimi nec nimia frangi patientia.
Ne iraq; fortunatus successibus prosperis abutatur, inde
sibi concilians ruinam, quod datum erat in solatium. Ne
que qui a deo flagellatur, impatienter ferat. quin porius
toleret patrem erudientem, ne sentiat iudicem punien-
tem. Haec illa Augustini monita quotidie uobis occini-
mus. sapius enim dicenda sunt, quae tam saluaria conti-
nent praecpta. Et uos igitur intimis praecordijs conside-
rate illa, simulq; immensam dei charitatem, qua urgente
proprio etiam filio non pepercit, quo minus pro nobis
traderet illum in supplicium crucis: ac deinde discipulis
suis totiq; ecclesiae paraclitum misit spiritum sanctum, cuius
uirtute & gratia intrepide illi confessi sunt fidei uerita-
tem coram omnibus principibus, nihil reueriti crucis si-
mul & crucifixi gloriam uniuerso mundo praedicare.

Augustin.

Psalm. 111

Nunc uero & nobis dignetur deus donare gratiam
spūs sancti, qua roborati in uera fide, uerita-
tem quoque hic operemur in luce &
tunc in clarissimo gloriae lu-
mine cum gaudio con-
spiciamus clari-
tatem essen-
tia diuinā in aeternum,
A M E N.

EVANGELIUM

FERIAE TERTIAE PENTE-

costes, Iohannis. X.

R in